

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

"TIESOS DRAUGAS EKSTRA"

Naujienlaiškis Nr. 139

*„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32*

Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

- Kasparo Šterno pamokslas. II dalis
- Metinė padėkos šventė Ylakiuose
- Ar Jėzus tavo gyvenimo dirigentas?
- Eilėraštis. **Pradėkit iš naujo**
- Kalbos kertelė
- Pamąstymui

Dievo žodžio autoritetas kasdieniame gyvenime

Vyskupo Kasparo Šterno pamokslas, pasakytas LEBBS konferencijoje Kaune 2023-06-10
Pabaiga. Pradžia [TD Nr.138](#)

Pamokslauja Kasperas Šternas

Tokia buvo Dovydo malda. Tikrai nėra lengva pripažinti tiesą ir ją priimti. Kam iš mūsų patinka išgirsti tiesą apie save? Žinoma, kai mus giria, drąsina, mums malonu. Tačiau kai girdime kritiką, pastabas, būkime sąžiningi: mums tai nėra malonu.

Man geriausias veidrodis yra mano žmona. Ji mane labai myli ir gali pasisakyti apie mane objektyviausiai. Kartais, kai būnu pasakęs pamokslą, man atrodo, jog kalbėjau labai gerai. Bet žmona sako, kad apie ką kalbėjau gerai, bet štai apie tuos dalykus reikėjo pasakyti kitaip. Ji taip daro iš meilės. Tiesa gali būti skausminga, bet tik pripažinę tiesą patirsime tikrą laisvę.

Norvegų dramaturgas Henrikas Ibsenas yra parašęs pjesę „Laukinė antis“. Tai pjesė apie žmones, kurie gyvena įsivaizduojamą gyvenimą, užuot gyvenę tikrą gyvenimą. Jie turi klaidingą nuomonę apie save. Tada šiame pasakojime atsiranda žmogus, kuris ima sakyti tiems žmonėms, kokie jie yra iš tiesų. Įvairiais būdais jis atskleidžia žmonėms tiesą apie juos pačius. Žmonės tarsi ir priima tą tiesą, tačiau nesugeba gyventi tikrovėje. Jie pasirenka gyventi išgalvotą gyvenimą, maitinti save melu, o ne priimti tiesą apie gyvenimą. Jiems atrodo, kad jeigu jie pripažins tiesą apie save, tada praras gyvenimo laimę.

Kažkas yra apibūdinęs, kas yra nuodėmė: tai reiškia patikėti melu apie Dievą, apie pasaulį ir apie patį save. Pavyzdys iš Edeno: kodėl pirmasis žmogus pasirinko nepaklusti Dievui? Nes patikėjo melu apie tai, koks yra jis ir koks yra Dievas: „Dievas jums visko nepasakė, tam tikrus dalykus nuslėpė, nes Jis bijo, kad jūs patys būsite kaip Dievas. Patikėkit mano tiesa, tuo, ką aš sakau!“ Ir žmogus patikėjo šėtono melu, pasidavė pagundai. O mes matome, kur tikėjimas melu nuvedė žmoniją. Tačiau dabar nerodykim pirštą į pasaulį, o pasižiūrėkim į save pačius. Kodėl padarome klaidų, kodėl nusidedame? Kur tos giluminės priežastys? – Dievo tiesa nebėra autoritetas mūsų gyvenime! Kokią nors kitą, netikrą tiesą pradėjom priimti kaip gyvenimo autoritetą.

Man šiek tiek teko gyventi sovietmečiu. Tais laikais Rygoje buvo toks pramogų parkas, kuriame buvo kreivų veidrodžių kambariai. Buvo galima vaikščioti po tuos kambarius ir matyti savo iškreiptą vaizdą: čia tu labai liesas, čia labai storas, čia didžiulėmis akimis. Būdavo gana juokinga ir linksma. Bet pačioje pabaigoje buvo dar vienas veidrodis, tikras. Jame žmogus matydavo tikrą savo atvaizdą. Kasdieniame gyvenime susiduriame su daugybe kreivų veidrodžių, kurie parodo mūsų netikrą „aš“. Tie veidrodžiai nori, kad tuo, ką matome, patikėtume. Jeigu ilgai žiūrime į kreivus veidrodžius, pradedame jais tikėti ir priimame tą netiesą: kokie esame, kaip gyvename ir kokie mūsų santykiai su Dievu. Tačiau Dievo Žodis, Jo tiesa yra pats tikriausias, aiškiausias veidrodis, kurį Dievas mus yra davęs. Dievo Žodžio veidrodis leidžia mums pamatyti dvi labai svarbias tiesas: esame daug nuodėmingesni, negu manome apie save, tačiau tuo pat metu per Jėzų Kristų esame daug labiau mylimi, negu pajėgiame suvokti. Dievo Žodis leidžia mums suprasti šias dvi tiesas ir jas patirti. Dievo veidrodis rodo man: tu esi netobulas, tu klysti, nusidedi. Tačiau tau atleidžiama, tu gali patirti išgelbėjimą. Kaip parašyta: „*Dievas, apstus gailėtingumo, iš didžios meilės, kuria mus pamilo, mus, mirusius nusikaltimais, prikėlė gyventi su Kristumi – jūs juk esate išgelbėti malone.*“ (Ef 2,4-5)

Dievo Žodis yra tarsi skaidriausias veidrodis, galintis diagnozuoti, kas mes esame, bet tuo pat metu jis yra tarsi aiškiausias ir tiksliausias žemėlapis, rodantis kelią į išganymą. Kiekvienas iš mūsų yra kviečiamas priimti tą objektyvią tiesą, išsakyti joje ir augti. Tačiau augant ir įsitvirtinant šioje tiesoje, svarbus dar vienas požūris: aš nepajėgiu visko suprasti, visko paaiškinti, aš iki galo nesugebu taip gyventi. Apaštalas Paulius sakė, kad dabar jis viską mato mįslingu pavidalu, tarsi pro miglą, bet bus metas, kai pamatys akis į akį. Dabar jo pažinimas tik dalinis, o tuomet bus tobulas.

Dėl daugelio dalykų esame ir turime būti užtikrinti. Yra pamatinės tiesos ir vertybės, kurios neabejotinos ir aiškiai apibrėžtos. Tačiau priimdami Dievo Žodį kaip autoritetą, turime būti pasirengę priimti ir tai, kad iki galo nesugebame visko suprasti ir paaiškinti. Turime to nebijoti – nebijoti pripažinti, kad nesame pajėgūs viską suprasti. Mums, pastoriams, tai yra didžiulė problema. Žmonės užduoda klausimus, ir mes jaučiame atsakomybę atsakyti į juos. Todėl turime būti labai atsargūs ir nereikšti pretenzijų į visko žinojimą. Nemanykime, kad viską suprantame ir galime paaiškinti. Vietoj to turėtume ir kitus kviesti eiti šiuo drąsiu atradimu, o kartais ir prieštaravimų keliu, kad kartu ieškotume, augtume ir mokytumės gyventi šia tiesa. Netikintys žmonės kartais būna nusistatę prieš tikinčiuosius ir sako, kad šie esą labai pasipūtę ir įsivaizduoja, jog viską žino, o kartais net neįsiklauso į užduodamus klausimus.

Jie nepasiruošę dialogams ir pokalbiams, bet „visur ir į viską turi atsakymus“. Kartais tie atsakymai būna geri, bet kartais – labai paviršutiniški ir lėkšti. Mūsų interpretacijos nėra Dievo Žodis, bet kartais mes jomis tikime labiau negu Dievo Žodžiu. Fariziejai ir Rašto aiškintojai turėjo savo interpretacijas ir labai pasitikėjo jomis. Bet atėjo Jėzus ir jas visiškai sutriuškino. Kiekvienas turėtume trokšti ir sakyti: „Viešpatie, mokyk mane, apreikšk man savo tiesą, net jeigu ji peržengtų mano nusistatytas ribas.“ Tai gali atvesti į konfrontaciją, bet Dievas yra ir už mano, kaip baptisto, nubrėžtų ribų. Gerbdami mūsų baptistišką paveldą, baptistų tradicijas, prašykime, kad jos netaptų mums svarbesnės už Dievo Žodį, už Jo tiesą. Tepadeda Jis mums toje tiesoje išsakyti ir augti!

Pateiksiu pavyzdį. Yra toks augalas – kiniškas bambukas. Pirmuosius 3-4 metus jis beveik neauga, ir, nors jį laistytume ir gerai prižiūrėtume, jis lieka vis toks pat mažas daigelis. Esmė ta, kad visa energija atiduodama šaknims: susiformuoja tokia stipri šaknų sistema, kad to augalėlio niekaip negalėtum išrauti. O tada, po tų 3-4 metų, bambukas ima taip augti, kad per vienerius metus pasiekia 4 metrų aukštį. Staiga atsiranda didelis medis! Taip turėtų augti ir mūsų tikėjimas. Dievas mums davė savo Žodį, savo tiesą ir per savo Dvasią leidžia mums joje išsakyti, kad šiuo sudėtingu laikotarpiu, kuriame gyvename, stovėtume stiprūs. Pasauliui galbūt atrodo, kad mūsų, krikščionių, visai nesimato. Tačiau ateis metas, kai Dievas leis suvešėti, ir mes būsimė kaip šviesa pasauliui. Nebūkime lyg butaforija, bet turėkime svorį ir turinį. Tegu Dievo Žodis mus tokius formuoja ir pripildo savo turinio. Tegu bus gilios jūsų šaknys čia, Lietuvoje! Amen.

Metinė padėkos šventė Ylakiuose

Liepos 16 d. Ylakių baptistų bažnyčioje iš arti ir toli susirinko gana gausus būrys – apie 60 šventės dalyvių. Ylakių bendruomenė kartu su svečiais dėkojo Viešpačiui už 118 gyvavimo metų. Šventę turiningai praturtino svečiai iš Vainiuodės baptistų bendruomenės: deklamavo eilėraščius, nedidelis choras darniai ir energingai giedojo ne tik paprastesnes, bet ir sudėtingas giesmes. Vienas iš choristų, Raimundas Švarcas, kuris savo vaikystės ir jaunystės metus praleido Ylakių bendruomenėje ir čia buvo pakrikštytas, pasidalijo savo prisiminimais. Gražiai skambėjo ir visų susirinkusiųjų giedamos bendros giesmės.

Trumpą Ylakių baptistų bendruomenės istorijos apžvalgą padarė pastorius Albertas Latužis, o pastorius iš Vainiuodės Ainars Purmalis pasakė pamokslą iš 1 Jn 4 sk. Jis pabrėžė, jog nevalia tvirtinti, kad mylime Dievą, jeigu nemylime savo artimųjų, savo tikėjimo namiškių, jei esame nedraugiškai nusiteikę prieš žmones, kuriuos Dievas siunčia mūsų kelyje.

Pamaldose skambėjo ir latvių, ir lietuvių kalbos, o suprasti vieniems kitus padėjo Lukas Siksnis ir Nijolė Latužienė. Po pamaldų daugelis pasiliko vaisėms, po kurių dar turėjo progą pasidalyti savo išvalgomis ir gerais linkėjimais. Ačiū Dievui už gražią šventę ir gražų orą, ačiū Dievui, kad Ylakių tikintieji gali pasitikėti Jo pažadais ir malone, kuri ne tik kasmet, bet kas rytą nauja!

Šventės dalyviai prieš išsiskirstant

N.L.

Ar Jėzus tavo gyvenimo dirigentas?

Kai pirmą kartą nuvykau į Nešvilį (Tenesio valstija) tarnauti pastoriumi, keli bičiuliai, manydami, jog daro man paslaugą, pasiūlė: „Mes turime bilietus į simfoninio orkestro koncertą. Norime ir jus pasikviesti.“ Aš mėgstu muziką, tačiau nieko apie ją neišmanau. Ir giedoti nemoku – susirinkusiems visuomet padedu giedoti tylėdamas. Atvirai kalbant, neišsivaizdavau, kas gali būti nuobodžiau, kaip visą vakarą klausytis simfonijų!

Tačiau eiti turėjau, nes tie žmonės parodė man svetingumą, o aš nenorėjau pasirodyti nemandagus. Taigi maloniai priėmiau kvietimą ir drauge nuėjau į koncertą. Niekomet anksčiau nebuvo lankęsis tokiam renginyje, todėl mane sužavėjo tai, ką išvydau. Įėję į salę atsisėdome į savo vietas, ir po kelių minučių iš užkulisių vienas po kito išėjo muzikantai. Dauguma jų buvo vienasmarškiniai, pasiraitoję rankoves. Kiekvienas nuėjo prie savo instrumento ir ėmė jį derinti. Vieni vyrukai pasistatę ant žemės brūžino violončeles, kurios skleidė siaubingus garsus, kiti čirpino ir klykdė mažuosius smuikelius. Dūdos taip pat skleidė ausį rėžiančius garsus. Tai buvo disonansinių garsų popuri. Šitaip patriukšmavę, muzikantai vėl dingo užkulisiuose. Dar po penkių minučių salėje šviesos užgeso, o virš scenos išžižiebė. Pasirodė muzikantai, šįsyk vilkėdami frakais. Jie atrodė labai įspūdingai. Kiekvienas nuėjo prie savo instrumento. Tuomet auditorija nuščiuvo, šviesos nukrypo į sceną, ir pasirodė dirigentas. Bematant nugriaudėjo aplodismentai. Dirigentas nusilenkė, užlipo ant podiumo ir pasiėmė mažą ploną lazdelę. Dar sykį atsisuko į publiką, nusilenkė, ir vėl nusigręžęs pakėlė tą mažą lazdelę į viršų. Salėje įsivyravo mirtina tylą – būtum girdėjęs, kaip ant žemės nukrinta smeigtukas. Tuomet dirigentas nuleido lazdelę. Bičiuli, man oda pašiurpo! Niekada gyvenime dar nebuvo girdėjęs tokios nuostabios ir harmoningos muzikos.

Šiandien gyvename pasaulyje, kur kiekvienas pučia savo dūdelę. Kiekviena grupelė nori, kad ją išgirstų. Visiems knieti pareikšti savo nuomonę. Kiekvienas griežia savo smuikeliu, todėl sklinda nesuderintas, disonansinis triukšmas. Tačiau vieną dieną išžižiebs ryškus žiburys ir pasirodys Viešpats Jėzus Kristus. Atėjęs į šią Visatą, Jis pakels savo skeptrą, ir tuomet bus pašalinta visa, kas su Juo nesuderinta. Kai Jis sugrįš, Žemėje įsivyras nuostabi harmonija! Esu laimingas, kad šiandien gyvenu Visatoje, kur galiu Jam lenktis ir su Juo kaip dirigentu suderinti savo mažą kūno ir gyvenimo instrumentą. Galiu Jam lenktis ir pripažinti Jį savo Gelbėtoju bei Viešpačiu.

John Vernon McGee

Paimta iš komentaro „Kelionė Biblijos puslapiais“

V.J. Pradėkit iš naujo

Pradėkit iš naujo,
iš naujo pradėkit
mąstyti, gyvent ir mylėt.
Kol tęsiasi gyvybės gija,
paskubėkit
Gerąja Naujiena tikėt.

Palikit šaltumą,
širdies nerangumą,
klausykite šauksmo sielos:
šviesos ji ištroškus,
ji ilgis teismo
ir nori tikros atgailos.

Ant kelių suklypkit,
maldoj nusilenkit
po kryžiumi – versme šventa.
Kalčių atleidimą
duos perskverbto rankos, –
priimkit širdim nuolankia.

Palikit betikslę,
beprasme tuštybę
ir pilką nykumą būties,
pažinkite Kristaus
didingą grožybę,
tad širdys džiaugsmu
sužydės.

Iš naujo pradėkit
ieškoti, mąstyti,
ilgėtis, liepsnoti, tikėt,
kad, Kristaus auka
pašvęsti, apvalyti,
galėtumėt Dievą regėt.

Iš rusų k. išvertė N. Latužienė

Kalbos kertelė

Neretai girdime: Man reikia *keletos* knygų. Išvyksiu *keletai* dienų su *keleta* bendradarbių.
Atsiminkime: šio įvardžio moteriškosios giminės nėra, todėl sakykime: reikia **keleto** (arba kelių) knygų; išvyksiu **keletui** dienų (kelioms dienoms) su **keletu** bendradarbių.

Kartais pamaldų pradžioje išgirstame: Susirinkome čia tam, *kad mokytis* iš Dievo Žodžio.
Nevartokime „kad“ su bendratimi! Sakykime: Susirinkome čia, kad **mokytumės** iš Dievo Žodžio, arba: **Susirinkome** čia **mokytis** iš Dievo Žodžio.

Parengė N.L.

Pamąstymui

*Pažvelk, Kūrėjau, į pasaulį,
kurs džiaugias kraujo klaikuma,
kurio širdy dar vis žiema,
kuriam dar trūksta Tavo saulės.*
Kazys Sabulis, 1930 m.

*Krikščionybė nėra mokslas, bet gyvenimas. Ir didelis nenormalumas, kai ją ima skelbti tie,
kurie ja negyvena.*
Povilas Jakas, 1938 m.

Anksčiau sakiau, ką galvoju, o dabar stengiuosi galvoti, ką sakau.
Ovidijus Vyšniauskas, dainininkas

*Būkite tikri: jei nėra asmeninės maldos, nėra ir malonės širdyje. Jei nėra bendro garbinimo –
nėra ir bažnyčios, o jei nėra bažnyčios – nėra ir krikščionybės.*
John Charles Ryle

*Nėra didesnio ir veiksmingesnio liudijimo, kaip tikro Dievo vaiko gyvenimas ir žodžiai, kurie
parodo išmėginimų bei bėdų akivaizdoje nesudrebantį tikėjimą.*
Dr. Stephen Scott-Pearson

[Norėdami gauti "Tiesos Draugas Ekstra" naujienlaiškį, spauskite čia](#)

Lietuvos evangelikų baptistų
bendruomenių sąjunga

Valstybės pripažinta
krikščioniška bendrija

Kranto 2-oji g. 5,
45263 Kaunas

tde(at)baptist.lt
www.baptist.lt

Įmonės kodas 192077697
AB SEB Vilniaus Bankas
Banko kodas 70440
Sąskaitos Nr.
LT79 7044 0600 0415 1925